

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **M.M.**, so sídlom v N., zastúpeného advokátom JUDr. M. Š., so sídlom v B., proti povinnému: **SKI PARK Ružomberok, akciová spoločnosť**, so sídlom v Ružomberku, Hrabovská cesta 1679/31, IČO: 36 012 475, o vymoženie 1 615 546,- USD a 3 942 409,- €, v konaní o odvolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 15. februára 2012, sp.zn. 2 Co E 66/2011 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie povinného **o d m i e t a**.

Oprávnenému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Ružomberok uznesením z 21. marca 2011, č.k. 3 Er 234/2008-436 vyhlásil exekúciu, ktorá sa začala na základe návrhu oprávneného doručeného súdnej exekútorke Mgr. A. M., Exekútorský úrad so sídlom v B. dňa 7. júla 2008, poverenej vykonaním exekúcie Okresným súdom Ružomberok 14. júla 2008, pod č. 5508*004273 na vymoženie pohľadávky oprávneného voči povinnému v zmysle notárskej zápisnice napísanej 5. augusta 2005 na Notárskom úrade JUDr. V. B., notára so sídlom v R., pod č. N 236/2005, NZ 36401/2005 podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku exekúciu za neprípustnú a súčasne ju zastavil. Mal preukázané, že v čase odstúpenia od Zmluvy o postúpení pohľadávky z 3. októbra 2005 spoločnosťou S., bol už vlastníkom predmetnej pohľadávky P. S., a to na základe postúpenia uvedenej pohľadávky postupcom SKI RUŽOMBEROK, s.r.o. zmluvou z 25. februára 2007. Uviedol, že spoločnosť SKI RUŽOMBEROK, s.r.o. teda následne po odstúpení spoločnosťou S. od zmluvy o postúpení z 3. októbra 2005, napísanej vo forme notárskej zápisnice notárkou JUDr. T. S., nemá možnosť vydať túto pohľadávku,

keďže jej už nepatrí (patrí P. S.). Na základe uvedeného si môže spoločnosť S. uplatňovať voči spoločnosti SKI Ružomberok, s.r.o. právo na poskytnutie peňažnej náhrady za túto pohľadávku titulom bezdôvodného obohatenia podľa § 458 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka. Keďže v čase postúpenia pohľadávky spoločnosťou S. na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo 4. júna 2007 na spoločnosť M.M. táto pohľadávka už spoločnosti S. nepatrila, mal za to, že nemohlo dôjsť k jej platnému postúpeniu na spoločnosť M.M., ktorá vystupuje v aktuálnom konaní ako oprávnený.

Okresný súd Ružomberok uznesením z 24. októbra 2011, č.k. 3 Er 234/2008-511 rozhodol, že o trovách exekučného konania rozhodne s poukazom na ustanovenie § 151 ods. 3 O.s.p. až po právoplatnosti vo veci samej.

Krajský súd v Žiline uznesením z 15. februára 2012, sp.zn. 2 CoE 66/2011 uznesenie súdu prvého stupňa č.k. 3Er 234/2008-436 z 21. marca 2011, v spojení s doplniacím uznesením č.k. 3Er 234/2008-511 z 24. októbra 2011 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Poukázal na to, že predmetom konania je vymoženie pohľadávky oprávneného na základe notárskej zápisnice N 236/2005 z 5. augusta 2005, vydanjej notárom JUDr.V.B., v ktorej povinný uznal svoj dlh voči spoločnosti S. v sume 1 615 546 USD a 3 942 409 € a na základe notárskej zápisnice N 128/2007 zo 4. júna 2007 vydanjej notárkou JUDr. N., na základe ktorej bola pohľadávka spoločnosti S. postúpená spoločnosti M.. Z obsahu spisu, ako aj oboznámením sa so spisom Okresného súdu Ružomberok sp.zn. 3Er 398/2005 zistil, že v súčasnosti prebieha na okresnom súde pod uvedenou spisovou značkou exekučné konanie na vymoženie pohľadávky spoločnosti W. proti povinnému spoločnosti SKI PARK RUŽOMBEROK, a.s. v sume 1 615 546 USD a 3 942 409 €. Podkladom uvedenej exekúcie je notárska zápisnica N 497/2005 zo 7. októbra 2005, ktorou bol uznaný dlh povinného voči spoločnosti SKI Ružomberok, s.r.o. V zápisnici sa konštatovalo, že pohľadávka bola oprávneným nadobudnutá postúpením od spoločnosti S. (notárska zápisnica N 488/2005 zo dňa 3. októbra 2005 a dodatok vyjadrený v N 496/2005 zo dňa 7. októbra 2005). V priebehu uvedeného konania postúpil pôvodný oprávnený - spoločnosť SKI Ružomberok, s.r.o. (zastúpená M. B.) svoju pohľadávku 25. februára 2007 na P. S., ktorý následne zmluvou o postúpení previedol svoje práva na spoločnosť W.. V priebehu uvedeného konania postúpil pôvodný oprávnený – spoločnosť SKI Ružomberok, s r.o. (zastúpená M. B.) svoju pohľadávku 25. februára 2007 na P. S., ktorý následne zmluvou o postúpení previedol svoje práva na spoločnosť W.. Na základe rozhodnutia o zmene

účastníkov sa posledná menovaná osoba stala oprávneným v konaní vedenom pod spisovou značkou 3Er 398/2005. Poukázal na to, že v napadnutom rozhodnutí okresný súd uzavrel, že aktuálne exekučné konanie nie je prípustné, pretože potom, čo pohľadávku nadobudol 25. februára 2007 P. S. na základe riadneho právneho úkonu, nemohlo následné odstúpenie od zmluvy vykonané 31. mája 2007 spoločnosťou S. mať právne účinky umožňujúce postúpenie tejto pohľadávky spoločnosti M.. Poukázal na to, že v odvolacom konaní bol krajskému súdu predložený nový dôkaz (prípustnosť ktorého vyplýva z § 205a ods. 1 a contrario – v danom prípade nejde o vec samu), znalecký posudok, ktorý by mohol odôvodniť iné závery, aké boli prezentované v napadnutom rozhodnutí. Predmetom znaleckého skúmania v predložennom znaleckom posudku vyhotovenom znalkyňou z odboru písmoznalectvo Mgr. A. S. bolo okrem iného skúmať aj pravosť podpisu na odvolaní plných mocí JUDr. M. B. z 19. januára 2006 týkajúce sa zastupovania spoločností SKI PARK Ružomberok, a.s. a spoločnosti SKI Ružomberok, s.r.o. Znalkyňa konštatovala, že podpis na spornej listine je pravý. Dospel k záveru, že uvedený nový dôkaz by mohol podstatným spôsobom zmeniť hodnotenie už skôr vykonaných dôkazov v danej veci, preto zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Uvedené uznesenie krajského súdu napadol povinný dovolaním. Odôvodnil ho skutočnosťou, že v konaní došlo k vade konania v zmysle § 237 písm. f) O.s.p., v zmysle § 241 ods. 1 písm. b) a c) O.s.p. K odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. tým, že súdy nepostupovali v zmysle § 120 ods. 1 O.s.p, § 122 ods. 1 O.s.p. a § 123 O.s.p., ako aj ďalších ustanovení druhej hlavy tretej časti O.s.p. upravujúcich dokazovanie a odvolací súd navyše nepostupoval ani podľa § 213 ods. 3 a § 214 ods. 1 písm. a) O.s.p. Uviedol, že ak sa v rámci exekučného konania jeden z účastníkov domáha zastavenia konania a vyhlásenia exekučného konania za neprípustné, potom výsledok rozhodovania o takomto návrhu musí byť nesporne rozhodnutím vo veci samej, pretože ním dochádza k ukončeniu predmetného konania s vynútenými dôsledkami pre účastníkov. V súvislosti s tým namietal postup odvolacieho súdu, ktorý najprv pripustil dôkaz predložený oprávneným v odvolacom konaní v rozpore s ustanovením § 205a O.s.p. a potom podľa právnych predpisov upravujúcich vykonanie dôkazu takýto dôkaz nevykonal. Uviedol, že odvolací súd mal po splnení si príslušných poučovacích povinností vykonať dokazovanie sám a na tento účel nariadiť pojednávanie s možnosťou účastníkov vyjadriť sa k vykonaným dôkazom. Rovnako namietal, že odvolací súd podľa tvrdeniam oprávneného vychádzajúc z listiny, ktorej pôvod, pravosť a autenticita je sporná a v konaní nebola do spisu v pôvodnom

vyhotovení oprávněným predložená. Uviedol, že až po riadnom vykonaní dôkazov prichádzalo do úvahy ich hodnotenie vo všetkých vzájomných súvislostiach, aj s prihliadnutím na vierohodnosť účastníkov alebo svedkov. Tým, že odvolací súd takto nepostupoval, odňal mu možnosť konať pred súdom. Ďalej namietal, že odvolací súd nesprávne aplikoval ustanovenie § 205a ods. 1 O.s.p., keď rozhodnutie súdu prvého stupňa o zastavení exekúcie a jej vyhlásenie za neprípustnú nepovažoval za rozhodnutie vo veci samej, v dôsledku čoho pripustil vykonanie dôkazu predloženého oprávněným v odvolacom konaní bez toho, že by bol dôkaz predložený do spisu exekučného konania pred súdom prvého stupňa. Mal za to, že odvolací súd zaťažil konanie vadou nesprávnej aplikácie právneho predpisu. Navrhol, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Oprávnená sa k dovolaniu povinného písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno dovolaním napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského

rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznani (neuznani) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlasieni za vykonatelne (nevykonatelne) na uzemi Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho sudu, ktoré napadol povinný dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením zrušil uznesenie súdu prvého stupňa, dovolanie nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému v § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Dovolanie povinného preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania povinného by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Z obsahu dovolania povinného je zjavné, že dovolateľ namieta prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f) O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní vecí postupovali v súlade s právnymi predpismi a dovolateľovi neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Dovolateľ namieta, že k porušeniu jeho ústavných práv a tým aj k vade konania v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. došlo tým, že odvolací súd vo veci rozhodol bez toho, aby nariadil na prejednanie veci pojednávanie.

Podľa § 115 ods. 1 O.s.p. ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. v znení do 31. decembra 2012 na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (písm. a/), súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania (písm. b/), to vyžaduje dôležitý verejný záujem (písm. c/).

Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Pre konanie na súde prvého stupňa, ako aj pre odvolacie konanie, platí zásada prejednávania veci (resp. odvolania) na ústnom pojednávaní. Ustanovenie § 115 ods. 1 O.s.p. ukladá súdu povinnosť, okrem prípadov v zákone alebo osobitnom predpise výslovne uvedených, nariadiť pojednávanie len na prejednanie veci samej. Za súčasť prejednávania veci podľa § 115 ods. 1 O.s.p. (prejednanie veci s nariadením pojednávania) treba považovať iba také konania súdov, ktoré sa týkajú „veci samej“ (merita veci), o ochranu ktorej účastník konania požiadal. Pre konanie a rozhodovanie súdov „o iných“ (ako meritórnych otázkach, napr. procesných otázkach), výsledkom ktorých sú uznesenia, pretože sa netýkajú veci samej, nariaďovať pojednávanie nie je potrebné.

Exekučné konanie predstavuje v rámci vnútornej stratifikácie civilného procesu druhú fakultatívnu fázu civilného procesu, založenú na dispozičnom princípe. Prvá fáza (nachádzacie konanie alebo základné konanie) predstavuje tú fázu civilného procesu, keď sa poskytuje ochrana tvrdenému subjektívnemu právu, ktoré je ohrozené alebo porušené. Výsledkom je deklaratórne alebo konštitutívne rozhodnutie súdu, ktorým sa konštatuje, či tu subjektívne právo je, alebo nie je (deklaratórne rozhodnutia) alebo sa konštituuje (zakladá, mení či ruší) právo nové v prípadoch konštitutívnych rozhodnutí. Po nadobudnutí vykonateľnosti exekučného titulu sa môže začať druhá fáza civilného procesu, exekučné konanie. Zo zmyslu a účelu exekučného konania vyplýva, že exekučné konanie je neoddeliteľnou súčasťou poskytovania ochrany už judikovanému nároku a nadväzuje na základné konanie, z ktorého exekučný titul vzišiel. Základným cieľom exekučného konania je dosiahnuť uspokojenie pohľadávky oprávneného, vyplývajúcej mu z exekučného titulu, ktorým je podľa § 41 Exekučného poriadku vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok. Z uvedeného vyplýva, že v exekučnom konaní už súd prihliada len na skutočnosti, ktoré nastali po vydaní rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom. Na to nadväzuje aj procesná úprava postupu súdu v exekučnom konaní, z ktorej nevyplýva obligatórna povinnosť súdu nariaďovať pri návrhoch na zastavenie konania (§ 57 Exekučného poriadku) pojednávanie.

Ako bolo uvedené, odvolací súd napadnutým uznesením zrušil uznesenie súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je splnená v prípade, že sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania. V uvedenom prípade povinný bude môcť realizovať svoje procesné

práva účastníka konania priznané mu Občianskym súdnym poriadkom a namietat' skutočnosti uvádzané v dovolaní v novom konaní po vrátení veci odvolacím súdom pred súdom prvého stupňa.

Uvedenú skutočnosť nariadenia (nenariadenia) pojednávania nemožno považovať za odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ povinný odôvodnil svoje dovolanie tým, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 241 ods. 1 písm. a) až c) O.s.p. Pre tento záver svedčí i ustanovenie 243a ods.2, veda druhá O.s.p., ktoré upravuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Z § 132 O.s.p. vyplýva, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten – ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O.s.p.). Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvého stupňa; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 3 až 5 O.s.p.). Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.). Keď najvyšší súd nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil.

Pokiaľ ide o námietku povinného spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným

na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávnych (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vád. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Z podaného dovolania ďalej vyplýva, že povinný v dovolaní namieta, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia povinného boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), povinným vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania povinného nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnému oprávnenému vzniklo právo na náhradu trov konania proti povinnému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224

ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Oprávnený však nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy konania (§ 151 ods.1 O.s.p.), a preto mu ich dovolací súd nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. marca 2013

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová